

België-Belgique
P.B.
Antwerpen X
3/8915

Abonnement Antwerpen X, 11006-202
31 November 2009, Vlaamse Mediagereguleerder

eva verleidelijk
veggie

het blad dat niet alleen vegetariërs boeit

evamagazine

35 driemaandelijks magazine van
EVA vzw, herfst 2009

- 4** Bekende Veggie Jared Leto
- 10** Culinaire: Ecofabulous
- 16** De tas van de toekomst
- 30** In 't lang en... veggie!

De textielontwerpster en de tas van de toekomst

Tine Lassuyt, foto's: Tine Lassuyt en Jo Embrechts

Fien Embrechts

Fien Embrechts (24) studeerde in juni af als textielontwerper. Voor haar eindwerk ontwierp ze tassen die er van veraf net als leer uitzien. Ze ontwikkelde de ecologische stof waaruit haar tassen bestaan helemaal zelf en is nu van plan om er iets meer mee te doen. Relas van een jonge ontwerper en haar droom.

Van dichtbij zien je tassen er zachter, meer viltig uit. Waaruit zijn ze juist gemaakt?

Ik heb ze gemaakt uit PLA. Dat is een stof die uit maïs wordt geproduceerd. Het maïszetmeel wordt tijdens de productie afgebroken tot suikers. Vanuit die suikers wordt door middel van verschillende technologieën polymelkzuur gemaakt. Die PLA wordt bijvoorbeeld in folies en biozakjes gebruikt, maar ook in textielvezel. Van die vezel ben ik vertrokken en die heb ik zodanig bewerkt dat er een lederachtig effect ontstaat. Het is een soort vilt, maar wel volledig plantaardig.

Waar haal je die PLA?

Ik deed mijn stage bij De Saedeleir, een bedrijf waar ze die vilt produceren. Ik heb heel veel stalen meegekregen om mee te experimenteren. Ik heb die stalen dan met honderdduizend andere zaken gecombineerd onder de warmtepers, je kan het zo gek niet bedenken of ik heb het geprobeerd. En zo heb ik door puur toeval mijn succesrecept ontdekt.

En dan heb je die ene staal die je aanspreekt. Wat dan?

Ik vind het belangrijk om een bepaald verhaal te vertellen en niet zomaar een object te hebben, en dus ben ik vanuit mijn gevoel beginnen schilderen en ideetjes opdoen, gewoon door dagelijkse bezigheden. Ik reis bijvoorbeeld heel veel met de trein en zo kwam ik op het idee om iets met koffers te doen. Ik wou een film maken met een hele hoop tassen en koffers die zo onhandig waren dat mensen echt kijken van: 'wat gebeurt daar nu?'. Ik vind het ook belangrijk om 'het oude' niet te vergeten. We zijn erg bezig met nieuwe, hippe dingen die weliswaar praktischer zijn, maar ik vind dat bijvoorbeeld oude koffers iets speciaals hebben, iets charmants.

Als textielontwerper hoef je toch niet echt een uitgewerkt ontwerp te hebben?

Nee, afstuderen met stofstalen kan evengoed. Maar dankzij mijn leerkracht ben ik toch doorgedaan in design en heb ik de koffers echt ontworpen. Zij zei me: 'je zou nooit tevreden zijn mocht je je staal doorgeven aan een ander om er iets mee te doen', en daar had ze gelijk in. Ik zou er niet eender wat van willen laten maken.

Heb je je tas in verschillende modellen gemaakt?

Nee. Het is een model in verschillende groottes, maar het kan wel veel. Ik ben vertrokken van de titel: 'alles en iedereen inpakken', want zowel hoe verpakking een invloed heeft op de mens, als de verpakking zelf inspireerde me, zo ben ik op het idee gekomen om een tetrabrik na te bootsen. Je kan de tas dus helemaal plasmaken maar evengoed in 3D zoals een koffer, breed en diep. Alles hangt aan elkaar door ritsen, en met uitzondering van enkele banden als versteviging zijn er geen andere stiksels.

Zou je met je stof ook andere kledingstukken kunnen maken, zoals jassen of schoenen?

Ik heb er al over nagedacht, maar het materiaal is voorlopig nog niet stevig genoeg. Bovendien is er nog een groot probleem: de wasbaarheid. De stof reageert heel fel op warmte en wrijving en dus zou de wasmachine het afbreekproces versnellen. Daarom is het voor kledij minder geschikt. Maar omdat hij zo UV-bestendig is heb ik bijvoorbeeld wel al gedacht aan gordijnen.

En is het een duurzaam en groen ontwerp?

Ja, dat wel. Ik ben zelf nog aan het testen hoe lang hij kan meegaan, maar hij is, op de ritsen na, volledig afbreekbaar. Het zou op je composthoop een jaar duren voor je verdwenen is, maar je kan hem gewoon ook door warmte laten oplossen. Maar de zon kan alvast geen kwaad.

Ben je van plan je tassen commercieel in te zetten?

Ik zou dat heel graag doen, maar ik heb nog een lange weg te gaan. Ik kan gaan werken op mijn stageplaats en via hun contacten ken ik al enkele geïnteresseerden. Maar sowieso wil ik alles zelf in handen houden. De stofcombinatie zou wel machinaal gemaakt moeten worden, want anders is het onmogelijk om ze in productie te brengen, maar dat is al een eerste grote stap. Dan moet ik nog iemand vinden die de stof kan uitsnijden, een bedrijf dat alles in elkaar kan zetten,... Ik ben ook bezig met een patent voor de vorm en de stof. Als alles goed uitdraait, zie ik wel welke richting ik wil uitgaan.

Wat vind je zelf het meest fascinerende aan je uitvinding?

Ik ben zelf erg ecologisch aangelegd. Ecologie is de toekomst, er gaat gewoon iets moeten gebeuren, het zal niet anders kunnen. Mensen zijn bang voor iets nieuws dat misschien meer geld gaat kosten. Maar onze hulpbronnen zullen opgeraken, dat moeten we stilaan allemaal beseffen. Ik ben nogal geïnteresseerd in *cradle to cradle*. Mijn tas is trouwens volgens dat principe, behalve de ritsen.

Ga je zelf in die ecologische lijn verder?

Ja, ik denk niet dat ik nog iets anders wil ontwerpen. Ik kan niet meer werken met materiaal dat slecht is voor de mens of voor je huid. Het is een beetje te gek om dat te weten en dan te negeren. Ik besef goed wat materiaal met een mens kan doen. Voor mij is ook alles textiel, alles kan gebruikt worden. In mijn eerste werk bijvoorbeeld waren dieren belangrijker dan mensen. Ik was net overgeschakeld van 'mode' naar 'textielontwerp' en bovendien had ik een maand in een beenhouwerij gewerkt. Daar was ik toch van gechoqueerd.

Je eet ook vegetarisch, dat zal er wel iets mee te maken hebben?

Ja, helemaal. Ik vond het vooral zo erg dat mensen vergeten dat dat dieren geweest zijn. Alles moet tot in het belachelijke 'mooi gepresenteerd' worden, met groene blaadjes op een plastic schaalpje. Het moet er allemaal zo mooi uitzien, maar eigenlijk is het gewoon een dood beest dat daar ligt! Veel mensen denken daar niet meer bij na. Ik werd er echt niet goed van. Ik heb dan in mijn derde jaar nog een collectie gemaakt rond gruwel en schoonheid. Ik had allerlei boerderijdiertjes met latex omgeven en dan verpakt en gepresenteerd zoals vlees. En dan in de supermarkt tussen het vlees gelegd (lacht).

Wat met bont en wol en leer en zo?

Ik ben absoluut tegen bont, en van leer ben ik niet gek. Nu je er toch over begint: Delvaux, de beroemde lederentassenfabrikant, is één van de mogelijkheden om mijn ontwerp uit te voeren, maar ze willen die uiteraard in leder uitwerken. En ja, die kiezen hun leer heel zorgvuldig uit, maar... Het is voor mij als dierenvriend en vegetariër wel een dilemma. Je wil toch liefst je eigen principes aanhangen, maar soms heb je ook zo'n opstapje als Delvaux nodig om hogerop te geraken. Mochten ze mijn tas in mijn eigen stof willen produceren, doe ik het natuurlijk meteen. Maar nu geeft het me een heel dubbel gevoel, ik weet niet wat ik ermee moet doen.

Straf! Maar voor je beroemd en onbetaalbaar bent: kan een doodgewoon EVA-lid ook bij jou een tas bestellen?

Voorlopig maak ik er wel op aanvraag, ja. Het kleinste model (zie foto) is het meest gevraagde en kost je nu tussen 200 en 250 euro. Maar sommigen willen ook een kleinere versie. Daarover valt dan een prijs af te spreken. Ik verkoop mijn tassen wel niet aan zomaar wie, je moet een beetje ecologisch denken voor je er een krijgt (lacht). Zodra dit een beetje draait, betaal ik mijn mama voor haar naaiwerk en zoek ik intussen naar een machinale manier om ze te maken. Mijn grootste droom is alvast om zelfstandig designer te worden.

Meer weten of zelf een tas bestellen?
mienevien@hotmail.com